

Podgorška: Kaj ti je, Ivanka?

Ivanka (razburjena): Mama, — očka — vidi.

Podgorška: Ali se ti blede? Kaj ti je? Govori, otrok!

Ivanka (razburjena): O, mama, vse ti povem pozneje, zdaj ne morem, tako sem vesela: našla sem modri cvet naše Ljube Gospe. Zlobni škrtatje so mi ga hoteli oropati in so mi ponujali bogata darila zanj. Pa kaj mi hoče vse bogastvo, če je očka slep? — Tiho sem šla skozi gozd in boječe sem vstopila. Položila sem očetu čudežno cvetko na oči, na njegove uboge oči, zbudil se je — in spregledal. Takoj me je spoznal. »Ivanka, ti si?« me je vprašal in smehljal se je. »Ivanka, vidim, vidim!«

Podgorška (vznemirjena): In potem?

Ivanka: Klical vas je. Ali niste slišali?

Lojzka: Pojdimo hitro k njemu. (Stopi k vratom.)

Podgorška: Moj Bog, ali je to mogoče? — Hvala ti, Marija, hvala.

Lojzka (prepričana): Čudež je bil, čudež. Pojdimo brž. (Hoče vstopiti, pa jo Marica prehititi.)

Marica: Jaz mu bom pa dala svojo čokolado. (Že med vrati.) Očka! —

Zavesa hitro pade.

J. Š.:

Zvezdicam.

*Kaj pa nocoj tako živo migljate,
zvezdice zlate?*

*Kakor iskrice v temnem očesu
se utrinjate v daljnem nebesu.*

*»— V sak utrinek svete noči
išče sledi*

*v srcih človeških za misli svete,
išče prostora za božje Dete —«.*

*Zvezdice zlate, mi smo pripravljani,
ne pozabitel!*

*V vseh naših srcih božjemu Detetu
lučko prižgite!*